

kræve jagtafløsning gennemført er ikke medtaget i forslaget, da den må antages at have mistet sin praktiske betydning.

Til § 3.

Bestemmelsen afløser JL. §§ 3 og 4.

Fremtidig foreslås det kun tilladt at overdrage jagtretten for et bestemt tidsrum, dog højst 10 år, medens der efter JL. § 4 også er adgang til overdragelse af jagtretten for ejerens besiddelsestid. Det findes imidlertid hensigtsmæssigt, at der gælder en klar regel på dette område, således at usikkerhed med hensyn til lejemålets varighed kan undgås, og dertil kommer, at det ofte kan være vanskeligt at overse forholdene for en længere årrække.

Den i JL. § 4, 2. pkt., indeholdte bestemmelse om, at den jagtberettigede, når jagtretten er overdraget til andre, skal stå vedkommende til ansvar i tilfælde af jagtrettens misbrug, er udgået som overflødig, når henses til reglerne i forslagens kap. III, navnlig forslagens § 9.

Stk. 2, 2. pkt., svarer i moderniseret form til JL. § 3, stk. 2, idet man dog har fundet det hensigtsmæssigt også at nævne deloverdragelser, der i henseende til jagtretten ikke bør behandles anderledes end overdragelse af brugsretten til hele ejendommen.

Til § 4.

Ved bortsalg af jord fra større ejendomme, navnlig skovejendomme, forekommer det, at sælgerne til beskyttelse af deres vildtbestand i forbindelse med salget betinger sig, at de bortsolgte arealer pålægges servitut om forbud mod jagtudøvelse på arealerne. Dette forhold har ikke hidtil været lovreguleret, jfr. dog lov nr. 240 af 7. juni 1952 om visse landbrugsejendommers brug og overgang til selveje, hvori der er givet særlige regler om jagtfredning af de af loven omfattede brug.

Ved disse servitutter, der oftest er af stedsevarende karakter, sker der ikke nogen overdragelse af jagtretten, og der er således ikke tale om, at jagtretten adskilles fra ejendomsretten til grunden.

I årenes løb kan det imidlertid forekomme, at servitutten viser sig at være betydeligt mere byrdefuld for grundejeren, end det var muligt at forudse ved servitutstiftelse. Det findes derfor rimeligt at indføre en bestemmelse om, at sådanne servitutter fremtidig kun må stiftes for et bestemt tidsrum af højst 10 år, dog således at der bør være adgang til at forlænge servitutten efter 10 års periodens udløb.

Reglen i stk. 1 berører ikke bestemmelserne i kap. VII om vildtreservater.

Kapitel II.

Jagtrettens udøvelse.

Til § 5.

Stk. 1 afløser JL. § 13, stk. 1.

I den foreslåede formulering er ikke benyttet udtrykket „ulovlig jagt“, der sprogligt dækker enhver jagtlovsovertrædelse, og derfor ikke som i den nugældende jagtlov alene bør betegne den forseelse, der består i jagt på fremmed jagtterræn. Endvidere er det tilstræbt så tydeligt som muligt at præcisere de tilfælde, hvor jagt på fremmed jagtterræn er lovlig. Den ændrede formulering tager således ikke sigte på at hidføre ændring i den gældende retstilstand. Af forslagens § 51, stk. 3, fremgår, at bestemmelsen er anvendelig, selv om der ikke ved jagten er fældet eller fanget noget vildt.

Stk. 2 svarer til JL. § 12, stk. 2.

Til § 6.

Bestemmelserne afløser JL. § 5, 2. pkt.

Som det fremgår af bemærkningerne til § 1, stk. 4, hviler nærværende forslag på den opfattelse, at der som hidtil bør være fri adgang til jagt på søterritoriet, således som dette princip har fundet udtryk i JL. § 5, 1. pkt.

Medens der ikke findes anledning til at foreslå ændringer i gældende ret med hensyn til udøvelse af den frie jagt fra flydende fartøj, må det anses for lidet rimeligt, at ret til jagt på en kyststrækning skal indebære en udelukkende ret for den pågældende jagtberettigede til jagt ved vadning og fra fast stade på den del af søterritoriet, der ligger ud for kyststrækningen, idet en sådan eneret ikke synes stemmende med grundsætningen om lige adgang til jagt på søterritoriet.

En fuldstændig fri adgang til udøvelse af jagt ved vadning må imidlertid befrygtes at ville medføre skadelige virkninger for vildtets tilholdssteder langs kysten, og det forekommer herefter mest formålstjenligt at søge adgangen til vadejagt, herunder den såkaldte „tøndejagt“, begrænset til lavvandede områder, som er adskilt fra kysten ved så dybt vand, at det fra land kun er muligt at nå ud til de pågældende områder ved sejlads.

I stk. 1 omhandles reglerne om udøvelse af jagt på søterritoriet fra båd eller fra fast stade, medens stk. 2 og 3 omhandler vadejagt og færdsel med skydevåben under vadning.

Af stk. 1 fremgår, at jagt fra flydende båd, pram eller andet fartøj i almindelighed må udøves overalt på søterritoriet. Derimod må jagt fra fartøjer, der berører havbunden, kun finde sted på de ovenfor nævnte lavvandede områder, d. v. s. på de områder